

MAHENDRAN SUNDARALINGAM**A****Iwn.****PP****MAHKAMAH TINGGI MALAYA, TAIPING****B****HASSAN AB RAHMAN PK****[RAYUAN JENAYAH NO: 42-6-2005]****28 MAC 2010**

UNDANG-UNDANG JENAYAH: Kanun Keseksaan - Seksyen 392 dan 397 Kanun Keseksaan - Rompakan bersenjata - Ingredien - Barang rompak - Isu berbangkit - Sama ada mengenai ketuanpunyaan (ownership) - Sama ada mengenai kepemilikan (possession) - Hakim bicara membebaskan tertuduh dan tidak memanggil pembelaan kerana barang rompak bukan kepunyaan tertuduh - Sama ada suatu salah arahan - Sama ada mewajarkan perbicaraan semula

C**D**

PROSEDUR JENAYAH: Pertuduhan - Kandungan - Seksyen 392 dan 397 Kanun Keseksaan - Rompakan bersenjata - Barang rompak tidak dinyatakan dalam pertuduhan - Keterangan mengenai barang rompak diberikan oleh saksi semasa perbicaraan - Sama ada suatu ketinggalan yang tidak fatal - Kegagalan memanggil pembelaan - Sama ada suatu salah arahan - Sama ada mewajarkan perbicaraan semula - Kanun Tatacara Jenayah s. 316(b)(ii)

E

Ini adalah rayuan Pendakwa Raya terhadap keputusan Mahkamah Sesyen Taiping melepas dan membebaskan tertuduh di akhir kes pendakwaan atas pertuduhan rompak bersenjata di bawah s. 392 dan 397 Kanun Keseksaan atas alasan bahawa, oleh kerana barang dan nilai barang telah tidak disebut di dalam pertuduhan, maka wujud keraguan mengenai ketuanpunyaan (ownership) barang-barang yang menjadi subjek rompak tersebut. Di hadapan yang arif Pesuruhjaya Kehakiman di sini, pendakwa mengemukakan bahawa walaupun fakta menunjukkan bahawa butir-butir mengenai barang yang dirompak tidak dinyatakan di dalam pertuduhan, di perbicaraan, keterangan mengenainya telah diberikan oleh mangsa yang juga saksi pendakwa ('SP2'), sekaligus menjadikan ketinggalan tersebut sebagai tidak fatal. Dihujahkan sama bahawa hakim bicara telah khilaf apabila membangkitkan persoalan ketuanpunyaan, dan tidak pemilikan, sebagai elemen yang perlu dibuktikan oleh pendakwa dalam kes ini.

F**G****H****I**

A Diputuskan (membenarkan rayuan; memerintah perbicaraan semula di hadapan hakim lain):

(1) Kecacatan pertuduhan hanyalah kerana tidak mempunyai butiran mengenai barang yang dirampas dan nilai kerugian. Kecacatan ini tidak fatal kepada pertuduhan. (perenggan 8)

B

(2) Hakim Mahkamah Sesyen tersalah arah apabila menentukan isu yang perlu diputuskan adalah sama ada barang yang dirompak itu adalah kepunyaan SP2 (her ownership), memandangkan isu yang sepatutnya diselesaikan ialah sama ada barang yang dirompak tersebut adalah dalam miliknya (her possession). Unsur possession adalah satu unsur yang membentuk kesalahan curi di bawah s. 378 yang juga turut menjadi unsur dalam kesalahan rompak di bawah s. 390 dan juga turut menjadi relevan dengan ss. 392 dan 397 Kanun Keseksaan. (perenggan 6)

C

D

(3) Alasan hakim Mahkamah Sesyen melepas dan membebaskan tertuduh tanpa dipanggil membela diri bukan kerana tertuduh tidak melakukan kesalahan rompak tetapi kerana pertuduhan tidak menyebut butiran mengenai harta yang dirompak dan nilainya yang memang telah terbukti kalau hakim Mahkamah Sesyen tidak tersalah arah dan mengenalpasti isu milikan dan ketuanpunyaan harta yang terlibat. Sekiranya beliau tidak tersalah arah, dengan keterangan SP2 mengenai RM500 yang dirompak yang memang telah terbukti, adalah tidak mustahil beliau akan memanggil tertuduh membela diri. (perenggan 9)

E

F

Kes-kes yang dirujuk:

State of Rajasthan v. Rajaram [2003] CRI Lj 3901 (**dirujuk**)

Tan Boon Hock v. PP [1978] 1 LNS 194 FC (**diikuti**)

Perundangan yang dirujuk:

Criminal Procedure Code, ss. 316(b)(ii), 422

Penal Code, ss. 378, 390, 392, 397, 411

Bagi pihak tertuduh - Jagjeet Singh Deo; T/n Karpal Singh & Co

Bagi pihak pendakwaan - Hamdan Hamzah TPR

H

Dilaporkan oleh Wan Sharif Wan Ahmad

I

PENGHAKIMAN**A****Hassan Ab Rahman PK:****Latar Belakang Rayuan**

[1] Perayu (tertuduh) telah dilepas dan dibebaskan oleh Hakim Mahkamah Sesyen Taiping (HMS) tanpa dipanggil membela diri dengan tuduhan dibawah s. 392/397 Kanun Keseksaan. Pendakwa Raya telah merayu ke mahkamah ini terhadap perintah pelepasan dan pembebasan tersebut.

B

[2] Setelah menyemak rekod rayuan serta menimbangkan hujahan bertulis kedua-dua pihak, mahkamah ini telah mengetepikan perintah pelepasan dan pembebasan tersebut serta memerintahkan supaya kes ini dibicarakan semula dihadapan Hakim Mahkamah Sesyen yang lain.

C

[3] Tertuduh merayu terhadap keseluruhan keputusan mahkamah ini.

D**Pertuduhan**

[4] Di Mahkamah Sesyen, tertuduh dituduh dengan pertuduhan seperti berikut:

Bahawa kamu pada 24.11.2003 antara jam 10.00 pagi hingga 10.30 pagi di premis pejabat Barokah Agensi 2, No. 11 A, Regat kamunting, Kamunting, didalam Daerah Larut Matang, dalam Negeri Perak telah melakukan rompakan ke atas Nur Hidayah binti Zulkifli, K/P: 850201-08-5428 dan pada masa melakukan rompakan tersebut telah menggunakan senjata yang boleh menyebabkan kematian iaitu sebilah pisau, dengan itu kamu telah melakukan kesalahan di bawah Seksyen 392 Kanun Keseksaan dan boleh dihukum di bawah peruntukan yang sama dibaca bersama Seksyen 397 Kanun yang sama.

E**F****Isu-Isu Diperingkat Rayuan**

[5] Pihak pendakwaraya merayu ke mahkamah ini dengan alasan bahawa Hakim Mahkamah Sesyen telah khilaf dari segi fakta dan undang-undang dalam membuat perintah pelepasan dan pembebasan kerana sebab-sebab berikut:

G

(a) gagal mempertimbangkan keterangan SP2 (mangsa) yang jelas menunjukkan tertuduh telah merompak wang RM500 dan barang-barang lain dari beliau dengan menggunakan pisau.

H

(b) gagal mempertimbangkan peruntukan s. 422 Kanun Tatacara Jenayah dalam membuat keputusan, dan

I

(c) gagal mempertimbangkan secukupnya fakta bahawa tertuduh tidak diprejudiskan dengan tidak dinyatakan harta yang dirompak dalam pertuduhan.

A Dapatan Mahkamah Ini

[6] Setelah menyemak rekod rayuan, meneliti dan menimbangkan hujahan bertulis kedua-dua pihak, mahkamah ini mendapati:

- B** (a) pertuduhan yang dikemukakan terhadap tertuduh tidak menyatakan harta yang terlibat dalam rompakan sedangkan Hakim Mahkamah Sesyen mendapati saksi pendakwa SP2 (mangsa) menyatakan beliau kehilangan RM500 dan lima bentuk cincin.
- C** (b) Hakim Mahkamah Sesyen dalam alasan penghakimannya menyatakan beliau meragui keterangan saksi-saksi utama pendakwa SP2 dan SP1 (pegawai penyiasat) mengenai ketuanpunyaan (ownership) barang-barang tersebut.
- D** (c) Hakim Mahkamah Sesyen menyatakan sebab mengapa beliau membuat perintah pelepasan dan pembebasan ialah kerana percanggahan keterangan antara SP1 dan SP2 dimana SP1 mengatakan SP2 tidak mengalami kehilangan barang-barang kecuali RM500. Keterangan mangsa (SP2) sendiri mengatakan dari RM500 itu, RM450 adalah kepunyaan pejabat dan RM50 sahaja kepunyaannya.
- E** (d) dari alasan yang diberikan oleh Hakim Mahkamah Sesyen jelas menunjukkan beliau telah tersalah arah menentukan isu sama ada barang yang dirompak itu adalah barang kepunyaan SP2 (her ownership), sedangkan isu yang sepatutnya diselesaikan ialah samada harta/barang itu dirompak dari miliknya (her possession) bukan dari kepunyaannya (her ownership).
- F** (e) Pada pandangan mahkamah ini, unsur pemunyaan (possession) adalah satu unsur yang membentuk kesalahan curi di bawah s. 378 yang juga turut menjadi unsur dalam kesalahan rompak dibawah s. 390 dan yang juga turut menjadi relevan dengan s. 392 dan 397 Kanun Keseksaan (yang menjadi kesalahan dalam pertuduhan).
- G** (f) Dengan itu, didapati Hakim Mahkamah Sesyen gagal mengenalpasti isu sebenar yang patut beliau selesaikan dalam perbicaraan.
- H** (g) dari alasan-alasan penghakimannya, mahkamah ini mendapati Hakim Mahkamah Sesyen semacam mendapati fakta bahawa RM500 memang telah terbukti dirompak, tetapi beliau mendapati pendakwa gagal mengadakan kes *prima facie* kerana barang dan nilai barang tidak disebut dalam pertuduhan, pendakwa gagal membuktikan ketuanpunyaan barang-barang yang dirompak dan percanggahan keterangan antara SP1 dan SP2 mengenai barang-barang yang dirompak.
- I**

- (g) Mahkamah ini mendapati bahawa sekiranya itulah sebab sebenar perintah pelepasan dan pembebasan dibuat, perintah itu berpunca dari kekeliruan dan salah arah Hakim Mahkamah Sesyen sendiri sedangkan kesilapan dalam pertuduhan bukanlah kesilapan yang fatal. **A**
- (h) Dalam konteks ini, pendakwa menghujahkan bahawa pihaknya telah berjaya membuktikan kes *prima facie* keatas tertuduh, tetapi atas satu kesalahan yang 'unknown to law' kerana kecacatan dalam pertuduhan. **B**
- Pihak pendakwa menghujahkan begitu berasaskan nas dalam kes *Tan Boon Hock v. PP* [1978] 1 LNS 194 dimana Mahkamah Persekutuan telah mengesahkan perintah mahkamah yang mendengar rayuan, yang telah memerintahkan kes itu dibicarakan semula kerana mendapati perayu (dalam kes itu) telah disabitkari atas kesalahan yang unknown to law iaitu atas tuduhan 'detaining stolen property' bukannya 'retaining stolen property', suatu kesalahan dibawah s. 411 Kanun Keseksaan. **C**
- (i) Pihak responden (tertuduh) sebaliknya menghujahkan bahawa mahkamah ini hanya boleh mengganggu perintah pelepasan dan pembebasan, atas sebab-sebab yang compelling and substantial berpandukan nas dalam kes *State of Rajasthan v. Rajaram* [2003] CRI LJ 3901. **D**
- (j) Mahkamah ini tidak bersetuju dengan hujahan pendakwa bahawa pihaknya telah membuktikan kes *prima facie* terhadap tertuduh atas kesalahan yang 'unknown to law' atas sebab kesilapan perkataan dalam pertuduhan, sebagaimana pertuduhan dalam kes *Tan Boon Hock*. **E**
- [7] Dalam hal ini mahkamah ini bersetuju dengan hujahan peguambela tertuduh bahawa pertuduhan yang telah dirangka terhadap tertuduh adalah yang known to law. **F**
- [8] Kecacatan pertuduhan hanyalah kerana tidak mempunyai butirari mengenai barang yang dirampas dan nilai kerugian. Kecacatan ini tidak fatal kepada pertuduhan. **G**
- Keputusan** **H**
- [9] Berdasarkan dapatan-dapatan di atas, mahkamah ini merasakan adalah wajar kes dibicarakan semula dihadapan Hakim Mahkamah Sesyen yang lain kerana: **I**
- Alasan Hakim Mahkamah Sesyen melepas dan membebaskan tertuduh tanpa dipanggil membela diri bukan kerana tertuduh tidak melakukan kesalahan rompak tetapi kerana pertuduhan tidak

- A menyebut butiran mengenai harta yang dirompak dan nilainya yang memang telah terbukti kalau Hakim Mahkamah Sesyen tidak tersalah arah dan mengenalpasti isu milikan dan ketuanpunyaan (possession and ownership) harta yang terlibat.
- B Sekiranya Hakim Mahkamah Sesyen tidak tersalah arah, dengan keterangan SP2 mengenai RM500 yang dirompak yang memang telah terbukti, adalah tidak mustahil beliau akan memanggil tertuduh membela diri.
- C [10] Dengan itu, menggunakan nas dalam kes *Tan Boon Hock* dimana tertuduh yang telah disabitkan atas kesalahan unknown to law kerana kesilapan pertuduhan pun mahkamah patut memerintahkan satu perbicaraan semula, adalah lebih wajar lagi dalam kes ini, kerana fakta telah terbukti untuk kesalahan yang known to law, dan tertuduh telah dilepas dan dibebaskan hanya kerana tuduhan yang tidak cukup butiran.
- D [11] Dalam kes *Tan Boon Hock* Mahkamah Persekutuan memutuskan seperti berikut:
- held (1) (dipetik)
- E The power of an appellate court to order a retrial on a proper charge before another Magistrate when it is of opinion that an accused person was convicted on a wrong charge is discretionary.
- F [12] Menggunakan nas dalam kes *Tan Boon Hock* maka untuk kes ini, apabila mahkamah ini mendapati tertuduh telah dilepas dan dibebaskan hanya kerana kecacatan yang tidak fatal dalam pertuduhan maka lebih wajar digunakan budibicara di bawah s. 316(b)(ii) Kanun Tatacara Jenayah.
- G [13] Atas sebab-sebab di atas, demi keadilan untuk kedua-dua pihak mahkamah ini menggunakan budibicaranya dengan memerintahkan supaya dibicarakan semula kes ini dihadapan Hakim Mahkamah Sesyen lain.

H

I